

SLUTTINNLEGG

til

Sogn og Fjordane tingrett

Oslo, 10. oktober 2025

Vår ref.: 326672-101

Sak nr. 25-133969TVI-TSOF/TFOR

Saksøker 1: Norges Naturvernforbund
Mariboës gate 8, 0183 Oslo

Prosessfullmektig: Advokat Asle Bjelland, CMS Kluge Advokatfirma AS

Saksøker 2: Natur og Ungdom
Torggata 34, 0183 Oslo

Prosessfullmektig: Advokat Amund Noss, CMS Kluge Advokatfirma AS

Saksøkt: Engebø Rutil and Garnet AS
Postboks 1, 6806 Naustdal

Prosessfullmektig: Advokat Thomas S. Farhang, Kvale Advokatfirma DA

Rettslig medhjelper: Advokat Marie Agerup Kildahl, Kvale Advokatfirma DA

Saken gjelder: Midlertidig forføyning for å hindre deponering av gruveavfall i Førdefjorden

**CMS Kluge Advokatfirma
Stavanger**
Olav Kyrres gate 21, Herbarium
Postboks 277
4068 STAVANGER

Tel: 51 82 29 00
Fax: 51 82 29 01
E-post: post@cms-kluge.com

CMS Kluge Advokatfirma Oslo
Bryggegate 6
Postboks 1548, Vika
0117 OSLO

Tel: 23 11 00 00
Fax: 23 11 00 01
E-post: post@cms-kluge.com

CMS Kluge Advokatfirma Bergen
Allehelgensgate 2
Postboks 394 Sentrum
5805 BERGEN

Tel: 55 21 98 00
Fax: 55 21 98 01
E-post: post@cms-kluge.com

Organisasjonsnummer

913 296 117 MVA

Bank

9685.27.21690 (driftskonto)
8396.07.70946 (driftskonto EUR)
9685.27.21755 (klientmidler)
9685.27.54068 (eiendomsmegling)
SWIFT: HANDNOKK

1 PÅSTAND

Miljøorganisasjonene nedlegger følgende påstand:

1. Engebø Rutile and Garnet AS forbys å deponere gruveavfall i Førdefjorden.
2. Engebø Rutile and Garnet AS og staten dømmes til å erstatte saksøkernes sakskostnader.

2 PÅSTANDSGRUNNLAG OG RETTSREGLER

2.1 Hovedkravet

2.1.1 Utgangspunkt: Det skal foretas en prejudisiell vurdering av de samme spørsmålene som Borgarting lagmannsrett har vurdert i saken mellom miljøorganisasjonene og staten

Miljøorganisasjonenes hovedkrav er at ERG ikke har rett til å deponere gruveavfall i Førdefjorden. For en midlertidig forføyning er det tilstrekkelig at hovedkravet sannsynliggjøres med alminnelig sannsynlighetsovervekt, jf. tvisteloven § 34-2 første ledd første punktum. Det må altså være mer sannsynlig at miljøorganisasjonene vil nå frem med hovedkravet i en etterfølgende rettssak enn at de ikke gjør det.

Grunnlaget for hovedkravet er at det etter en prejudisiell vurdering er sannsynlig at eksisterende utslippstillatelse er ugyldig som følge av materiell kompetansemangel og må oppheves.

Det er sikker rett at det i en sak mellom private kan gis dom for krav som forutsetter en prejudisiell vurdering av om en offentlig tillatelse er ugyldig, se eksempelvis HR-2024-2308-A avsnitt 36. Det samme gjelder i saker om midlertidig forføyning mellom private parter, se for eksempel LE-2005-158699.

Når tingretten prejudisielt skal vurdere utslippstillatelsens gyldighet, vil fremstillingen av sakens faktiske og rettslige side i lagmannsrettens dom gi det primære grunnlaget for rettens prejudisielle vurdering. I tillegg vil EFTA-domstolens tolkningsuttalelse være sentral for forståelsen av vanndirektivet artikkel 4 nr. 7 og dermed vannforskriften § 12.

2.1.2 Lagmannsrettens dom viser at tillatelsene er ugyldige og må oppheves

Lagmannsretten har konkludert med at utslippstillatelsen er ugyldig. Lagmannsrettens vurdering av sakens materielle spørsmål fremgår på side 18 til 38 i dommen og kan sammenfattes slik:

- 1) Staten og miljøorganisasjonene er enige om at vannressursens økologiske tilstand vil gå fra god til dårlig dersom det deponeres i henhold til tillatelsen. Det er fortsatt enighet om dette, jf. anke og anketilsvar til Høyesterett.
- 2) Forvaltningen har ikke kompetanse til å tillate slik forringelse av vannressursen med mindre unntaksvilkårene i vannforskriften § 12 er oppfylt.
- 3) Vannforskriften § 12 annet ledd bokstav b skal tolkes i samsvar med vanndirektivet artikkel 4 nr. 7, og EFTA-domstolens tolkningsuttalelse skal legges til grunn, jf. side 12. Det avgjørende spørsmålet er om det foreligger «overriding public interest». I den norske versjonen av EFTA-domstolens tolkningsuttalelse er dette unntaksvilkåret oversatt til «tvingende allmenne hensyn».

- 4) Ønsket om inntekter til private og det offentlige kvalifiserer ikke som et tvingende allment hensyn, jf. side 26.
- 5) Ønsket om økt sysselsetting og bosetting i dette tilfellet kvalifiserer ikke som et tvingende allment hensyn, jf. side 27.
- 6) Staten har i ettertid påberopt et nytt tvingende allment hensyn, nemlig «forsyningshensynet». Det følger av avsnitt 34 i EFTA-domstolens uttalelse at det må foreligge en «detaljert, konkret analyse» før tillatelse gis. De nasjonale domstolene skal derfor ikke vurdere slike etterfølgende begrunnelser. I tillegg bemerker lagmannsretten – uten at det var nødvendig for resultatet – at det fortsatt ikke er utført en tilstrekkelig detaljert og konkret utredning av dette nye hensynet.
- 7) Lagmannsretten legger eksplisitt til grunn at utslippstillatelsen lider av en materiell kompetansemangel, det vil si at vedtaket mangler hjemmel, jf. side 36 siste avsnitt.
- 8) Virkningen av den materielle kompetansemangelen er at tillatelsene «er ugyldige og må oppheves», jf. side 38.
- 9) Lagmannsrettens dom er enstemmig og lagmannsretten uttaler flere steder at resultatet ikke er tvilsomt, jf. side 21 og 35.

2.1.3 Tillatelsene har ikke virkning etter sitt innhold

Tingretten skal prejudisielt vurdere de samme spørsmål som lagmannsretten har avgjort. Dersom tingretten prejudisielt legger samme vurdering til grunn, må konklusjonen bli at utslippstillatelsen er ugyldig og må oppheves.

Etter alminnelig norsk forvaltningsrett er hovedvirkningen av ugyldighet at vedtaket ikke skaper rettigheter og forpliktelser. I Prop. 79 L (2024-2025) Forvaltningsloven side 344 konstateres det:

Den sentrale virkningen er at ugyldige vedtak ikke skaper rett eller plikt etter sitt eget innhold.

At utslippstillatelsen mangler hjemmel og er ugyldig medfører etter miljøorganisasjonens syn at tillatelsen aldri har skapt rettigheter og plikter. Det dreier seg ikke om et vedtak som utelukkende begunstiger ERG, men som tvert imot også rammer grunnleggende samfunns- og miljøverninteresser. Det innebærer at ERG aldri har hatt noen utslippsrett, og det er uten betydning at ERG ikke er part i tvisten mellom miljøorganisasjonene og staten. Det er slik lagmannsretten må forstås når det legges til grunn at ERGs tillatelser «er ugyldige og må oppheves».

Selskapet mener at utslippstillatelsen er virksom og kan utnyttes inntil den blir opphevet ved et nytt vedtak eller dom overfor ERG. I denne forføyningssaken har et slikt synspunkt ingen betydning. Virkningen av en dom for hovedkravet vil uansett bli at ERG ikke har rett til å utnytte den ugyldige tillatelsen. Det er hovedkravet retten prejudisielt skal ta stilling til, og som skal sikres inntil videre. Det er ingen tvil om at det kan gis dom for hovedkravet og at en slik dom vil være bindende for ERG.

2.1.4 Sogn og Fjordane tingrett har uansett en selvstendig reparasjonsplikt etter EØS-avtalen

Den EØS-rettslige reparasjonsplikten påligger Norge som stat, jf. EØS-avtalen artikkel 3. Det betyr at den ikke bare omfatter forvaltningen, men også nasjonale domstoler. Domstolens reparasjonsplikt er oppsummert av EFTA-domstolen i tolkningsuttalelse 21. mai 2025 (sak E-18/24) («Klimasøksmål II, forføyningssaken») avsnitt 104 til 107. Avsnitt 104 lyder slik:

104 EFTA-domstolen minner videre om at det etter EØS-avtalen artikkel 3 er de nasjonale domstolene som har ansvaret for å gi enkeltpersoner den rettslige beskyttelsen som kan utledes for dem av EØS-avtalen, og for å sikre at EØS-rettens bestemmelser får full virkning (se dom 4. juli 2023 i RS, E-11/22, avsnitt 44). Dette må nødvendigvis innebære at plikten til å treffe alle nødvendige tiltak for å reparere unnlatelsen av å gjennomføre en miljøkonsekvensvurdering også påhviler nasjonale domstoler som det på dette grunnlaget er reist sak for vedrørende et nasjonalt tiltak.

For så vidt gjelder hovedkravet i denne saken leder reparasjonsplikten til at domstolen skal avsi en dom for at ERG ikke har rett til å utnytte utslippstillatelsen.

Hvorvidt utslippstillatelsen anses virkningsløs, eller om virkningen først opphører overfor ERG etter særskilt opphevelsesvedtak eller dom rettet mot ERG, er uten betydning. Hovedkravet, at ERG ikke har rett til å deponere gruveavfall i Førdefjorden, er sannsynliggjort i begge tilfeller.

EFTA-domstolens tolkningsuttalelse og lagmannsrettens dom utgjør til sammen en særdeles grundig behandling av utslippstillatelsens lovlighet. Disse to avgjørelsene sannsynliggjør at ERGs utslippstillatelse mangler hjemmel og er *ugyldig*. Dette må også legges til grunn prejudisielt i en forføyningssak.

Det er videre sannsynliggjort at eksisterende utslippstillatelse som følge av manglende hjemmel *enten aldri har vært virksom eller vil bli uvirksom* overfor ERG ved en dom for hovedkravet.

2.1.5 Nye anførsler fra ERG som staten ikke støtter

ERG har introdusert to nye anførsler som ikke ble problematisert i lagmannsrettens dom. Årsaken til at de ikke ble problematisert, er at miljøorganisasjonene og staten var enige i disse spørsmålene. Anken og anketilsvaret til Høyesterett bekrefter at det fortsatt slik enighet, og staten har i prosesskriv til tingretten av 9. oktober eksplisitt reservert seg mot de to nye anførslene, se særlig side 4.

For det første hevder ERG at det *ikke skjer noen forringelse* og at kravene i vannforskriften § 12, jf. vanndirektivet artikkel 4 nr. 7 i det hele tatt ikke får anvendelse i saken. Dette er så vidt miljøorganisasjonene kan se et helt nytt synspunkt i sakskomplekset, som heller ikke har vært gjort gjeldende i ERGs og Nordic Minings søknader, innspill og utredninger i forvaltningssaken. Synspunktet er i direkte strid med det samtlige instanser som har vært involvert har lagt til grunn.

Hvorvidt forvaltningen korrekt har lagt til grunn at vannforskriften får anvendelse må bedømmes på grunnlag av de faktiske opplysninger om blant annet avfallsmengder som er lagt til grunn i utslippstillatelsen. Den eksisterende utslippstillatelsen er kjent ugyldig av Borgarting lagmannsrett. Dersom ERG nå mener at prosjektet som skal gjennomføres er så nedskalert at vannforskriften ikke (lenger) får anvendelse, må det i tilfelle søkes om en ny begrenset utslippstillatelse. Noen slik tillatelse foreligger ikke pr. i dag. Om vannforskriftens krav kommer til anvendelse ved en slik eventuell ny tillatelse er et hypotetisk spørsmål som retten ikke behøver å ta stilling til i denne forføyningssaken. Det er tilstrekkelig å konstatere at det pr. i dag ikke foreligger noen gyldig utslippstillatelse.

For det annet hevder ERG at en omgjøring eller tilbakekall av tillatelsen til å deponere gruveavfall i Førdefjorden vil *stride mot selskapets menneskerettigheter*, jf. Grunnloven § 97 og EMK TP1-1. Dette kan ikke føre frem. Miljøorganisasjonene viser til begjæringens punkt 3 og 5 som fremstiller de reglene som er avgjørende både for spørsmålet om omgjøring og betydningen av innrettelse.

Miljøorganisasjonen vil også understreke at det er ingen menneskerettighet å kunne forringe vannressurser. Ingen har rettskrav på utslippstillatelse. Samfunnet må også kunne regulere varigheten av de utslippstillatelser som gis. I denne saken er det tilstrekkelig å påpeke at utslippstillatelser under enhver omstendighet kan tilbakekalles etter ti år, jf. forurensningsloven § 18 tredje ledd. I denne saken inntraff retten til tilbakekall sommeren 2025. EMK TP1-1 og Grunnloven § 97 har i denne sammenheng ingen betydning.

2.1.6 *Deponering av gruveavfall i fjorden er forbudt uten gyldig tillatelse*

Deponering av gruveavfall er forbudt uten utslippstillatelse. Situasjonen er da at selskapet ikke har et lovlig avfallsdeponi. Deponering er derfor i strid med forbudet mot forurensning og forbudet mot forsøpling, jf. forurensningsloven §§ 7 og 28.

Miljøorganisasjonene har sannsynliggjort at ERG *ikke har rett* til å deponere gruveavfall i Førdefjorden.

2.2 Sikringsgrunnen

2.2.1 *Innledning*

Det anføres at kravet om sikringsgrunn i tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav b er oppfylt. Et midlertidig forbud mot deponering er nødvendig «for å avverge en vesentlig skade eller ulempe». Når dette vilkåret er oppfylt, kan det gis forføyning selv om det skulle innebære en delvis foregrepet oppfyllelse av hovedkravet.

Nedenfor vil miljøorganisasjonene peke på tre forhold som hver for seg utgjør en sikringsgrunn, men de kan også vurderes samlet.

2.2.2 *Deponering vil være i strid med forurensningsloven*

ERGs egne planer innebærer deponering av gruveavfall basert på en utslippstillatelse som er ugyldig, og som er eller vil bli uvirksom. Situasjonen er da at selskapet ikke kan anses å ha et lovlig avfallsdeponi. Deponering er derfor i strid med forbudet mot forurensning og forbudet mot forsøpling, jf. forurensningsloven §§ 7 og 28.

Forurensningsloven § 7 oppstiller selv terskelen for hva som anses som uakseptabel belastning på miljøet. Når deponeringen vil medføre en overtredelse av dette forbudet, er det i seg selv tilstrekkelig til å konstatere sikringsgrunn. En nærmere vurdering av *hvor grov* en slik overtredelse vil være er ikke nødvendig for å konstatere sikringsgrunn. Sikringsgrunn kan heller ikke forkastes med en argumentasjon om at skaden ved en overtredelse av forurensningsforbudet vil være begrenset.

Når det er sagt, er det på det rene at ERGs planlagte deponering vil medføre vesentlig og varig skade på livet i Førdefjorden. Den som overtrer forbudet mot forsøpling har en plikt til å sørge for opprydning, jf. § 28 tredje ledd. Det er imidlertid ikke realistisk å fjerne gruveslam som allerede er deponert. Fjorden påføres altså irreversibel skade i tiden frem til det gis forføyning.

Selv om retten i forføyningssaken kan nøye seg med å konstatere brudd på forurensingsforbudet og forsøplingsforbudet i forurensningsloven, vil vi utdype dette nedenfor.

2.2.3 Deponering vil føre til vesentlig og varig miljøskade

Førdefjorden er i dag en artsrik fjord med store naturverdier. Sammenlignet med andre fjorder, er den lite påvirket av industri og annen menneskelig aktivitet. Fire lakseførende vassdrag renner ut i fjorden og de indre delene har status som nasjonalt laksevassdrag. Fjorden har flere sårbare og truede arter, også inne i det planlagte deponiområdet. Artsmangfoldet er fortsatt ikke fullstendig kartlagt.

Selskapets egne planer tilsier at det i løpet av kort tid vil bli deponert store mengder avfall i fjorden. Allerede sommeren 2026 vil det være deponert mer enn 1 million tonn.

Deponering av gruveavfall vil ha alvorlige miljøkonsekvenser. Bunnfauna vil bli ødelagt og gyte- og oppvekstområder for fisk vil gå tapt. Livet i vannmassene vil bli påvirket, både av partiklene i vannsøylen og fordi bunnfaunen blir endret. Dersom en vesentlig del av de normale bunnsedimentene forsvinner, er det en risiko for at økosystemets funksjon, struktur og produksjon forringes.

Fjorden vil bli påført alvorlige skader som vil være permanente eller svært langvarige. Det er ikke realistisk at de deponerte massene vil kunne fjernes i ettertid.

Dersom deponeringen starter som planlagt, er det bare et tidsspørsmål før fjordens økologiske tilstand blir forringet. De strenge reglene i vanddirektivet bygger på et premiss om at slik forringelse er en svært alvorlig miljøkonsekvens.

Den planlagte deponeringen vil med sikkerhet føre til «vesentlig skade» og kravet til sikringsgrunn er derfor oppfylt.

2.2.4 Deponering vil innebære et løpende traktatbrudd

Statens reparasjonsplikt er begrunnet i at enkeltpersoner skal sikres en effektiv beskyttelse av sine EØS-rettigheter og for å sikre at EØS-rettens bestemmelser får full virkning. Dette er blant annet uttalt i EFTA-domstolen i tolkningsuttalelse 21. mai 2025 (sak E-18/24) («Klimasøksmål II, forføyningssaken») avsnitt 104.

Vilkårene for midlertidig forføyning må tolkes og anvendes i lys av domstolens reparasjonsplikt. Statens manglende etterlevelse av vannforskriften og vanddirektivet innebærer i seg selv en «vesentlig skade eller ulempe» for miljøorganisasjonene, jf. tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav b).

2.3 «Kan»-skjønn og forholdsmessighetsvurderingen

Etter tvisteloven § 34-1 første ledd «kan» domstolen beslutte midlertidig forføyning dersom vilkårene er oppfylt. Bestemmelsen åpner i utgangspunktet for en bred skjønnsmessig vurdering fra domstolens side. Når hovedkravet gjelder brudd på EØS-retten stiller dette seg annerledes. Domstolens plikt til å reparere brudd på EØS-retten i en forføyningssak er omhandlet i HR-2025-677-A (Klimasøksmål II, forføyningssaken). Høyesteretts konklusjon hva gjelder «kan»-skjønn i tvisteloven § 34-1 første ledd var (avsnitt 46):

Konsekvensen må etter mi mening vera at «kan-skjønn» domstolane har etter tvistelova § 34-1 fyrste ledd, ikkje kan nyttast til å nekte ei mellombels åtgjerd dersom retten finn det sannsynleggjort at EUs prosjektdirektiv er brote, og vilkåra for ei mellombels åtgjerd elles er oppfylte. Då må domstolane bruke kompetansen sin til å vedta ei mellombels åtgjerd.

I avsnitt 60 konkluderer Høyesterett slik:

Dersom det blir sannsynleggjort at EUs prosjektdirektiv er brote og vilkåra elles er oppfylte, må den kompetansen «kan-skjønet» i § 34-1 første ledd gjev domstolane, i denne saka nyttast til å vedta ei mellombels åtgjerd.

Dersom retten finner at vilkårene for midlertidig forføyning ellers er oppfylt, har retten således en plikt til å gi en midlertidig forføyning.

Det følger av tvisteloven § 34-1 annet ledd at midlertidig forføyning ikke kan besluttes dersom den skade eller ulempe som saksøkte blir påført står i åpenbart misforhold til den interesse saksøkeren har i at forføyning blir besluttet. Bestemmelsen viser til et skjønn som i stor grad er sammenfallende med «kan»-vurderingen i tvisteloven § 34-1 første ledd, jf. HR-2025-677-A avsnitt 43.

Ettersom saken gjelder brudd på EØS-retten, er det sikker rett at EØS-avtalen pålegger domstolen å, så langt som mulig, tolke og anvende nasjonal rett i samsvar med EØS-retten for å oppnå det resultat som følger av den relevante EØS-bestemmelse, se for eksempel EFTA-domstolen i E-3/15 avsnitt 74-75.

I forholdsmessighetsvurderingen må det således tas utgangspunkt i at saken gjelder brudd på en helt fundamental lovgivning om vern av vannforekomster og brudd på forurensningsforbudet i forurensningsloven § 7. Vannforekomsters verdi er av lovgiver ansett som så høy at de bare kan tillates forringet dersom det foreligger tvingende allmenne hensyn. Allerede gjennomslagskraften av hensynet til å overholde sentral miljøvernlovgivning gir svært lite rom for å tillegge innrettelseshensyn mv. nevneverdig vekt.

Videre er det klare generelle utgangspunktet i EU-domstolens praksis at en part ikke kan påberope berettigede forventninger der myndighetene har anvendt EU-retten feil. Dette fremgår for eksempel av C-236/18 avsnitt 50.

Tilsvarende uttales følgende om forvaltningens plikt til å reparere EØS-brudd i vedtak utenfor klagesak av Venemyr i «EØS-rettens krav til forvaltningsrettslige følger av feil» (2024), pkt. 9.4:

For at retten til en effektiv domstolsbehandling skal være ivaretatt, må domstolen ha mulighet til å endre og eventuelt reversere vedtaket selv om dette er til skade for parter som har innrettet seg etter vedtaket. Det betyr samtidig at det EØS-rettslige utgangspunktet er at frem til vedtaket er «endelig», foreligger det ikke en EØS-rettslig vernet forventning om at vedtak ikke vil bli endret. Utgangspunktet må derfor være at i de tilfellene hvor vedtaket uansett kan anripes for domstolene, og domstolene må ha mulighet til å endre vedtaket til skade, også med virkning bakover i tid, kan ikke forvaltningen la være å endre vedtaket av hensyn til en parts innrettelse. Så lenge domstolsadgangen fortsatt står åpen, har den parten som velger å effektivere vedtaket, tatt en bevisst risiko fordi vedkommende må regne med at vedtaket kan bli endret. I disse tilfellene kan ikke en part høres med at han eller hun har en berettiget forventning om at vedtaket skal bestå. Hvis hensynet til en parts innrettelse skal stenge for at vedtaket endres i disse tilfellene, innebærer det at en part kan stenge for at en tredjepart oppnår en effektiv beskyttelse av sine EØS-rettigheter ved å sørge for å effektivere vedtaket straks.

Betydningen av ERGs forventninger og innrettelse er som nevnt også allerede vurdert og forkastet av lagmannsretten, se dommen side 37 tredje avsnitt:

Staten har gjort gjeldende at hensynet til tiltakshavere og de samfunnsmessige hensynene som Engebø-prosjektet ivaretar, taler mot ugyldighet. Til dette bemerker lagmannsretten at utgangspunkt etter EU-retten er at en part ikke kan påberope berettigede forventninger der myndighetene har anvendt EU-retten feil, se EU-domstolens dom 19. desember 2019 i sak C-236/18 (GRDF SA) avsnitt 50 og dom 7. august 2018 i sak C-120/17 avsnitt 52. Det har vært antatt at dette kan stille seg annerledes etter at et vedtak må anses som «endelig», se Venemyr, Siri Kildahl: EØS-rettens krav til forvaltningsrettslige følger av feil (2024) punkt 8.3 og 9.4. Det gjelder imidlertid ingen søksmålsfrist for vedtakene i foreliggende sak. Videre må det sees hen til de mange klagen fra blant annet de ankende parter, som Nordic Mining var godt kjent med, og at det ble sendt søksmålsvarsel 22. mai 2022 og tatt ut søksmål 14. november 2022. Nordic Mining har gjort sine investeringer med kunnskap om at tillatelsene var påklaet, begjært omgjort eller braqt inn for domstolene.

I tillegg til dette peker vi på at staten etter forurensningsloven § 18 tredje ledd har en diskresjonær adgang til å tilbakekalle eller endre utslippstillatelsen når det har gått ti år etter at den ble gitt. Utslippstillatelsen ble gitt 5. juni 2015 (bilag 8). Statens rett til å tilbakekalle tillatelsen inntrådte følgelig 6. juni 2025. ERG har således ikke på noe tidspunkt hatt en rettsbeskyttet forventning om en utslippstillatelse med lenger varighet.

3 BEVIS

Miljøorganisasjonene vil føre de dokumentbevis som er fremlagt i saken.

Som representanter for saksøkerne møter Truls Gulowsen (leder av Naturvernforbundet) og Sigrid Hoddevik Losnegård (leder av Natur og Ungdom), men det er ikke sikkert at begge vil ha anledning til å være til stede under hele den muntlige forhandlingen. Det er ikke planlagt at de skal avgi forklaring.

Miljøorganisasjonene vil ikke føre vitner.

Oslo, 10. oktober 2025
CMS Kluge Advokatfirma AS

Asle Bjelland
advokat

Amund Noss
advokat